

[Hans Rasmussen.]

sætningsafgiften. Jeg er også fuldt opmærksom på, at de børnetilskud m. v., der blev gennemført samtidig med omsætningsafgiften, i særlig grad er kommet de mindste skatteydere til gode. Alt dette hindrer imidlertid efter min opfattelse ikke, som forholdene har udviklet sig, siden vi gennemførte omsætningsafgiften, at man burde fastholde den gældende skatteskala og give afkald på de nedsættelser, som er indeholdt i udskrivningsloven.

Nu er det imidlertid sådan — som statsministeren også fremhævede i mandags — at da vi gennemførte omsætningsafgiften, enedes vi om, at nedsættelsen af skattesatserne ikke kunne fraviges, medmindre de fire partier blev enige herom. De fire partier skulle optage en forhandling om bedømmelsen af den økonomiske situation og her søge at nå frem til en fælles opfattelse.

Regeringen indbød den 22. i denne måned — altså i fredags — venstre og de konservative til en forhandling om, hvorvidt den foreslåede skattelettelse burde gennemføres i lyset af den foreliggende økonomiske situation; herunder også de vanskeligheder, som vor landbrugseksport kan vente at komme ud for som følge af de afbrudte markedsforhandlinger. Der er næppe tvivl om, at det har overrasket mange — også mange af de borgere her i landet, der føler sig knyttet til venstre og de konservative — at de to partier fastholder, at skatteskalaen skal nedsættes.

Trods alt er der utvivlsomt store grupper, der normalt hverken stemmer socialdemokratisk eller radikalt, som klart indser, at er der noget, den foreliggende situation ikke indbyder til, så er det netop nedsættelse af skatterne. De to partier ville imidlertid hverken høre eller forstå; for dem var der ikke andet, der kom på tale, end det lette standpunkt blot at sige nedsættelse af skatteskalaen.

Regeringen fastholdt, at den for sit vedkommende ønskede at udsætte skattelettelserne et år, og såfremt der ikke kunne

opnås enighed herom, så måtte der skaffes dækning på anden måde. Aftalen gik ud på en ændring af skatteskalaen, og ville oppositionen ikke være med hertil, måtte man beklage det, men aftalen måtte holdes, og så måtte også andre midler altså tages i anvendelse.

De andre midler, som oppositionen således ved sin holdning har bragt ind i billedet, er det forslag til lov om bunden opsparing for skatteåret 1963-64, som finansministeren nu har fremsat. Vi kan vist alle være enige om, at der i og for sig er noget inkonsekvent i først at gennemføre en nedsættelse af skatteskalaen og derefter at tage pengene hjem igen gennem den bunden opsparing. Det er som sagt heller ikke regeringens ønske at gå denne vej. Man havde foretrukket det betydelig enklere at udsætte skattelettelserne i et år, men her binder aftalen med oppositionspartierne, og en aftale må nu engang holdes.

Nu er der jo visse tiltalende træk i den fremgangsmåde, oppositionen her så at sige har tvunget regeringen ind i. Den samtidige gennemførelse af en nedsættelse af skatteskalaen og en bunden opsparing muliggør, at der kan tages visse særlige hensyn til de grupper af befolkningen, der har den mindste skat. Det er klart, at jeg for mit vedkommende og for dem, der ligger hernede på de indtjeneri, kan se herpå med en vis tilfredshed. (*Munterhed*). Ja, jeg hører, at det ærede medlem hr. Poul Møller morer sig. Min fortjeneste er ikke så lav! (*Munterhed*).

Uden at forringe statsfinanserne — tværtimod — har det ved at indpasse den bundne opsparing i forslaget om nedsættelse af skatteskalaen været muligt at tage en række sociale hensyn. Dette er blandt andet opnået derved, at den bundne opsparing føres helt til tops, altså også omfattende de store skatteydere, som ikke får fordel af nedsættelse af skatteskalaen.

Jeg skal i et par eksempler belyse, hvad det drejer sig om. I forslaget til udskrivningslov hæves det skattefri mindstebeløb,